

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 28 lutego 2024 r. *

Odmiany roślin – Przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin w odniesieniu do odmiany SK20 – Niedopuszczalność odwołania do izby odwoławczej – Brak interesu prawnego – Artykuł 81 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2100/94

W sprawie T-556/22

House Foods Group, Inc., z siedzibą w Osace (Japonia), którą reprezentował G. Würtenberger, adwokat,

strona skarżąca,

przeciwko

Wspólnotowemu Urzędowi Ochrony Odmian Roślin (CPVO), który reprezentowały M. García-Moncó Fuente i O. Lamberti, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: F. Schalin, prezes, I. Nömm i G. Steinfatt (sprawozdawczynie), sędziowie,

sekretarz: A. Juhász-Tóth, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 września 2023 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W skardze opartej na art. 263 TFUE strona skarżąca, House Foods Group, Inc., wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji izby odwoławczej Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO, zwanego dalej „Urzędem”) z dnia 1 lipca 2022 r. (sprawa A 018/2021) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

* Język postępowania: angielski.

Okoliczności powstania sporu

- 2 W dniu 18 września 2017 r. strona skarżąca złożyła do Urzędu wnioski o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. 1994, L 227, s. 1).
- 3 Odmianą rośliny, w odniesieniu do której wystąpiono o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony, jest odmiana cebuli SK20, należąca do gatunku *Allium cepa*.
- 4 W kwestionariuszu technicznym, dołączonym do przedmiotowego wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, strona skarżąca – w odpowiedzi na pytanie 07.02: „Czy istnieją jakiegokolwiek dodatkowe właściwości, poza podanymi w pkt 5 i 6, które mogą pomóc w stwierdzeniu odrębności odmiany?” – odniosła się do „bardzo niewielkich ilości czynnika wywołującego łzawienie oraz kwasu pirogronowego” w zgłoszonej odmianie.
- 5 Urząd wystąpił do Naktuinbouw (inspektoratu ogrodnictwa, Niderlandy, zwanego dalej „urzędem badającym”) o przystąpienie do badania technicznego, o którym mowa w art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94.
- 6 W dniu 14 września 2020 r. urząd badający przedłożył sprawozdanie końcowe z badania technicznego, w którym wskazał, że odmiana spełnia kryteria odrębności, wyrównania i trwałości (zwane dalej „kryteriami OWT”), i do którego dołączył propozycję opisu zgłoszonej odmiany. Urząd przekazał stronie skarżącej wspomniane sprawozdanie w dniu 21 października 2020 r. i umożliwił jej wniesienie uwag zgodnie z art. 57 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94.
- 7 W dniu 21 grudnia 2020 r. strona skarżąca wystąpiła do Urzędu z wnioskiem o włączenie do opisu właściwości bardzo niewielkich ilości czynnika wywołującego łzawienie oraz kwasu pirogronowego, opisanych w pkt 07.02 kwestionariusza technicznego, ponieważ – zdaniem strony skarżącej – od tego opisu zależy zasięg ochrony tej odmiany, zaś wspomniane bardzo niewielkie ilości czynnika wywołującego łzawienie oraz kwasu pirogronowego stanowią właściwość wyjątkową, o dużej wartości dla uprawy, a w szczególności o dużym znaczeniu dla zastosowań zgłoszonej odmiany.
- 8 W dniu 4 lutego 2021 r. Urząd poinformował stronę skarżącą, że po wewnętrznej debacie podjął decyzję o nieuwzględnieniu jej wniosku, ponieważ opis odmiany powinien zawierać właściwości ujęte w obowiązującym protokole technicznym lub – w niektórych wypadkach – właściwości dodatkowe, lecz wyłącznie wówczas, jeżeli wykorzystano je w trakcie badania technicznego w celu oceny odrębności między zgłoszoną odmianą a odmianami powszechnie znanymi, co nie miało miejsca w rozpatrywanej sprawie.
- 9 W dniu 9 lutego 2021 r. strona skarżąca przesłała do Urzędu odpowiedź, w której podkreśliła w szczególności wartość rynkową swoich nakładów związanych z uprawą i odniosła się do wskazania dodatkowej właściwości w pkt 07.02 kwestionariusza technicznego. Wyjaśniła ona, że zgodnie z jej interpretacją wskazanie takie zobowiązywało Urząd do uwzględnienia wspomnianej właściwości, a jednocześnie zapytała, czy wymienioną właściwość uwzględniono przed rozpoczęciem badania technicznego oraz, w wypadku odpowiedzi przeczącej, z jakich powodów właściwości tej nie zbadano.

- 10 W dniu 7 kwietnia 2021 r. Urząd poinformował stronę skarżącą, że badanie właściwości dodatkowej w postaci „bardzo niewielkich ilości czynnika wywołującego łzawienie oraz kwasu pirogronowego” nie zostało uwzględnione oraz że wynik badania był jednoznaczny, co stwierdzono na podstawie właściwości badanych standardowo. Urząd był – w swojej opinii – zobowiązany do stosowania obowiązującego go protokołu technicznego, a ponieważ właściwość, o której uwzględnienie wniosła strona skarżąca, nie wchodziła w jego zakres, urząd badający nie miał żadnego powodu, aby uwzględnić ten wniosek podczas przeprowadzania standardowych badań odnoszących się do kryteriów OWT. Zdaniem Urzędu jego zadaniem nie jest badanie każdej właściwości wskazanej przez wnioskodawców, o ile badanie to nie jest konieczne do celów wydania przez niego decyzji w sprawie wniosku. Wspomniana dodatkowa informacja widnieje jednak, jak twierdzi Urząd, w aktach dotyczących odmiany SK20. Urząd twierdzi, że przekazuje kwestionariusze techniczne Europejskiemu Urzędowi Patentowemu, tak więc gdyby osoba trzecia miała dokonać zgłoszenia patentowego dotyczącego właściwości, o której mowa, to w aktach Urzędu istniałby wpis poświadczający obecny stan techniki.
- 11 Decyzją z dnia 3 maja 2021 r. (zwaną dalej „decyzją o przyznaniu prawa do ochrony”) Urząd przyznał prawo do ochrony w odniesieniu do zgłoszonej odmiany. Do decyzji tej załączono urzędowy opis odmiany w brzmieniu ustalonym przez urząd badający.
- 12 W dniu 1 lipca 2021 r. strona skarżąca wniosła odwołanie od decyzji o przyznaniu prawa do ochrony, w którym zażądała uwzględnienia w urzędowym opisie odmiany bardzo niewielkich ilości czynnika wywołującego łzawienie oraz kwasu pirogronowego lub, tytułem żądania ewentualnego, przeprowadzenia ponownego badania technicznego w celu dokonania oceny zgłoszonej odmiany pod względem wspomnianej właściwości.
- 13 W dniu 16 września 2021 r. komitet Urzędu ds. korekt podjął decyzję o niewprowadzaniu korekty do decyzji o przyznaniu prawa do ochrony ze względu na to, że odwołanie strony skarżącej było niedopuszczalne zgodnie z art. 49 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 874/2009 z dnia 17 września 2009 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w odniesieniu do postępowania przed Wspólnotowym Urzędem Ochrony Odmian Roślin (Dz.U. 2009, L 251, s. 3). Ponieważ decyzja w sprawie przyznania nie została skorygowana, odwołanie zostało przekazane do izby odwoławczej Urzędu.
- 14 Zaskarżoną decyzją izba odwoławcza Urzędu odrzuciła odwołanie jako niedopuszczalne zgodnie z art. 49 ust. 1 rozporządzenia nr 874/2009 w związku z art. 81 rozporządzenia nr 2100/94. Izba odwoławcza stwierdziła brak interesu prawnego u strony skarżącej, ponieważ wniesione przez nią odwołanie nie pozwalało w żaden sposób na uchylenie decyzji, od której wniesiono odwołanie, jako że nie podważało ono decyzji o przyznaniu wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin w odniesieniu do odmiany SK20. Ponadto izba odwoławcza wskazała w istocie, że prezes Urzędu nie był w żaden sposób zobowiązany do wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 23 rozporządzenia nr 874/2009, które upoważnia go do wprowadzania dodatkowych właściwości i ich przejawów w odniesieniu do odmiany, ponieważ odrębność zgłoszonej odmiany stwierdzono już na podstawie właściwości ujętych w stosownym protokole technicznym i ponieważ wystarcza, iż odmiana odróżnia się wyraźnie co najmniej jedną właściwością, aby mogła podlegać ochronie. Uwzględnianie dodatkowej właściwości wskazanej przez stronę skarżącą do celów stwierdzenia odrębności nie było zatem konieczne.

Żądania stron

- 15 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Urzędu kosztami postępowania.
- 16 Urząd wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 17 Strona skarżąca podnosi w istocie dwa zarzuty, dotyczące: pierwszy – naruszenia art. 81 rozporządzenia nr 2100/94, a drugi – naruszenia art. 76 tego samego rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 81 rozporządzenia nr 2100/94

- 18 Jak potwierdziła strona skarżąca podczas rozprawy, uważa ona co do istoty, że ma we wniesieniu odwołania interes prawny, ponieważ Urząd przyznał jej prawo do ochrony w węższym zakresie niż ten, o który wnioskowała, poprzez nieuwjęcie bardzo niewielkich ilości czynnika wywołującego łzawienie oraz kwasu pirogronowego w urzędowym opisie odmiany, tak więc jej odwołanie powinno być zostać uznane za dopuszczalne.
- 19 Urząd kwestionuje argumenty strony skarżącej.
- 20 Izba odwoławcza uznała w pkt 14 zaskarżonej decyzji, że odwołanie strony skarżącej było niedopuszczalne zgodnie z art. 49 ust. 1 rozporządzenia nr 874/2009 w związku z art. 81 rozporządzenia nr 2100/94. Istnienia interesu prawnego nie można bowiem wykazać, jeżeli odwołanie nie pozwala w żaden sposób na uchylenie decyzji, od której je wniesiono. Zdaniem izby odwoławczej tak właśnie jest w niniejszej sprawie, jako że strona skarżąca nie zakwestionowała decyzji o przyznaniu prawa do ochrony, lecz jedynie część opisu odmiany, dotyczącą wykazu jej właściwości.
- 21 Zgodnie z art. 81 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94 w braku odpowiednich przepisów proceduralnych w tym rozporządzeniu lub w przepisach przyjętych na jego podstawie Urząd stosuje zasady kodeksu postępowania ogólnie przyjęte w państwach członkowskich.
- 22 Jest bezsporne, że żaden przepis rozporządzenia nr 2100/94 lub rozporządzenia nr 874/2009 nie reguluje kwestii niedopuszczalności odwołania z powodu braku interesu prawnego w jego złożeniu. Izba odwoławcza słusznie zatem odwołała się do art. 81 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94, odsyłającego do zasad kodeksu postępowania ogólnie przyjętych w państwach członkowskich.

- 23 Jak zgodnie stwierdziły strony podczas rozprawy, warunek istnienia interesu prawnego stanowi zasadę kodeksu postępowania ogólnie przyjętą w państwach członkowskich.
- 24 Interes prawny stanowi bowiem pierwszą i podstawową przesłankę wniesienia skargi do sądu. Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest więc dopuszczalna tylko wówczas, gdy strona skarżąca ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes prawny po stronie strony skarżącej zakłada, że stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne, że w wyniku wniesienia skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (zob. wyrok z dnia 12 listopada 2015 r., HSH Investment Holdings Coinvest-C i HSH Investment Holdings FSO/Komisja, T-499/12, EU:T:2015:840, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 25 Należy zatem zbadać, czy w niniejszej sprawie zmiana opisu odmiany chronionej, załączonego do decyzji o przyznaniu prawa do ochrony, może przynieść stronie skarżącej korzyść. Zakłada to ustalenie, czy – zgodnie z twierdzeniem strony skarżącej – właściwości ujęte w urzędowym opisie odmiany chronionej determinują zakres prawa do ochrony, które przyznano w odniesieniu do tej odmiany.
- 26 Zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94 odmiany wszystkich botanicznych rodzajów i gatunków oraz mieszańce pomiędzy rodzajami i gatunkami mogą być przedmiotem wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin.
- 27 Zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94 „odmiana” oznacza zbiorowość roślin jednej botanicznej jednostki systematycznej najniższego znanego stopnia, którą niezależnie od tego, czy w pełni odpowiada warunkom przyznania prawa do odmian roślin, można określić na podstawie przejawianych właściwości wynikających z określonego genotypu lub kombinacji genotypów, odróżnić od każdej innej zbiorowości roślin na podstawie przejawiania co najmniej jednej wspomnianej właściwości oraz uznać za jednostkę systematyczną ze względu na jej właściwość rozmnażania się bez zmian.
- 28 Zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 2100/94 zbiorowość roślin składa się z całych roślin lub części roślin, o ile te części mogą wytwarzać całe rośliny, zwanych dalej „składnikami odmiany”.
- 29 Ponadto, zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 2100/94, wspólnotowe prawa do ochrony odmian roślin przyznaje się w odniesieniu do odmian, które są odrębne, wyrównane, trwałe i nowe.
- 30 Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94 wyjaśnia, że odmianę uważa się za odrębną, jeżeli odróżnia się wyraźnie przejawianymi właściwościami wynikającymi ze szczególnego genotypu lub kombinacji genotypów od każdej innej odmiany, powszechnie znanej w dniu złożenia wniosku.
- 31 Ponadto art. 8 rozporządzenia nr 2100/94 wskazuje, że odmianę uważa się za wyrównaną, jeżeli przy uwzględnieniu sposobu rozmnażania właściwego tej odmianie jest ona wystarczająco jednolita we właściwościach uwzględnianych przy badaniu jej odrębności, jak również wszelkich innych właściwościach użytych do opisu tej odmiany.
- 32 Wreszcie, zgodnie z art. 9 rozporządzenia nr 2100/94, odmianę uważa się za trwałą, jeżeli właściwości uwzględnione przy badaniu jej odrębności, jak również inne właściwości użyte do opisu odmiany, nie zmieniają się po jej powtarzonym rozmnażaniu, w przypadku szczególnego cyklu rozmnażania lub na końcu takiego cyklu.

- 33 Po pierwsze, jak wynika z art. 5 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 2100/94, „odmiana” oznacza zbiorowość roślin, którą można między innymi określić na podstawie przejawianych właściwości wynikających z jej genotypu.
- 34 Po drugie, z art. 6–9 rozporządzenia nr 2100/94 wynika, że przejawianie cech wynikających z genotypu odmiany służy ustaleniu, czy odmiana odpowiada kryteriom OWT i czy może tym samym podlegać ochronie.
- 35 Ponadto motyw jedenasty rozporządzenia nr 2100/94 wskazuje, że „w celu objęcia wspólnotowym systemem ochrony odmian roślin konieczna jest ocena ważnych cech odmiany” i że „właściwości [te] nie muszą być związane z jej znaczeniem gospodarczym”.
- 36 Z powyższych rozważań wynika zatem, że przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin w odniesieniu do zgłoszonej odmiany nie wymaga kompleksowej oceny wszystkich właściwości, które mogłyby wynikać z genotypu tej odmiany, lecz jedynie tych, które mają pewne znaczenie dla jej zdolności do podlegania ochronie, a w szczególności jej odrębności. Badanie techniczne przewidziane w art. 55 rozporządzenia nr 2100/94 ma zatem na celu wyłącznie ustalenie, czy zgłoszona odmiana jest wystarczająco odrębna, wyrównana i trwała w stosunku do innych, powszechnie znanych odmian. Celem wspomnianego badania nie jest w żadnym wypadku ocena wszystkich właściwości mogących wynikać z genotypu zgłoszonej odmiany ani użyteczność czy wartość rynkowa tych właściwości, ponieważ przyznanie prawa do ochrony w odniesieniu do nowej odmiany nie jest w żaden sposób uwarunkowane istnieniem właściwości mających samoistną wartość rynkową.
- 37 Zatem również urzędowy opis odmiany, sporządzony przez urząd badający, który stanowi wyłącznie streszczenie uwag poczynionych podczas badania technicznego, nie ma na celu oddania przejawów wszystkich właściwości wynikających z genotypu zgłoszonej odmiany i charakteryzujących tę odmianę, takich jak bardzo niewielkie ilości czynnika wywołującego łzawienie oraz kwasu pirogronowego, o których uwzględnienie wносиła strona skarżąca, lecz jedynie niektórych specyficznych właściwości, wystarczających do wykazania odrębności odmiany.
- 38 Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 2100/94 w związku z art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia wystarczy, że odmiana odróżnia się wyraźnie przynajmniej jedną z właściwości wynikających z jej genotypu, aby mogła ona podlegać ochronie. Wobec tego, nawet jeżeli jakaś zgłoszona odmiana wykazuje pewne właściwości identyczne z odmianą powszechnie znaną, to aby podlegała ona ochronie, wystarczy, że odróżnia się wyraźnie jedną lub większą liczbą innych właściwości. Tym samym, nawet w wypadku gdyby dodatkową właściwość, o której uwzględnienie wносиła strona skarżąca, objęto badaniem technicznym i właściwość ta widniałaby w urzędowym opisie odmiany SK20, nie miałoby to żadnego wpływu na prawo do ochrony przyznane w odniesieniu do tej odmiany, ponieważ nowa odmiana, u której obecne byłyby te same bardzo niewielkie ilości czynnika wywołującego łzawienie oraz kwasu pirogronowego, mogłaby mimo to podlegać ochronie, gdyby przejawiała jedną lub większą liczbę innych właściwości odróżniających ją wyraźnie od odmiany zgłoszonej przez stronę skarżącą.
- 39 Ponadto dodanie do opisu dodatkowej cechy, czego zażądała strona skarżąca, nie może przynieść jej żadnej korzyści – z tego powodu, że wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin dotyczy samej odmiany (zob. art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94), która oznacza zbiorowość roślin (zob. art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94) składającą się z całych roślin lub części roślin, o ile te części mogą wytwarzać całe rośliny, zwanych dalej „składnikami odmiany” (zob. art. 5 ust. 3

rozporządzenia nr 2100/94). Zgodnie bowiem z art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2100/94 wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin wywiera taki skutek, iż jego posiadaczowi przysługuje prawo do wykonywania pewnych działań w odniesieniu do składników odmiany, określonych w art. 5 ust. 3 tego rozporządzenia, lub materiału ze zbioru odmiany chronionej. Wynika z tego, że prawo do ochrony dotyczy samego materiału roślinnego, zdefiniowanego przez wszystkie właściwości wynikające z jego genotypu, niezależnie od tego, czy ujęto je w urzędowym opisie odmiany.

- 40 Dodanie zatem do opisu właściwości, o której dodanie wносиła strona skarżąca, w niczym nie zmienia zakresu prawa do ochrony, które przyznano stronie skarżącej w odniesieniu do odmiany SK20. Tym samym izba odwoławcza słusznie stwierdziła brak interesu prawnego u strony skarżącej.
- 41 Wniosku tego nie można podważyć w oparciu o orzeczenia Bundesgerichtshof (federalnego trybunału sprawiedliwości, Niemcy), na które powołała się strona skarżąca, w których – jej zdaniem – uznano, że zakres prawa do ochrony przyznanego w odniesieniu do chronionej odmiany opiera się na właściwościach ujętych w urzędowym jej opisie. System wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin jest bowiem systemem autonomicznym, tworzonym przez zbiór norm i zmierzającym do osiągnięcia szczególnych dla niego celów, przy czym jego stosowanie jest niezależne od wszystkich systemów krajowych, a zgodność z prawem decyzji izby odwoławczej Urzędu winna być oceniana wyłącznie na podstawie rozporządzenia nr 2100/94 i rozporządzenia nr 874/2009, stosownie do ich wykładni dokonanej przez sąd Unii Europejskiej (zob. analogicznie wyrok z dnia 6 czerwca 2018 r., Apcoa Parking Holdings/EUIPO, C-32/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:396, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo). Sąd Unii nie jest zatem związany orzeczeniem wydanym na poziomie państwa członkowskiego, nawet jeśli takie orzeczenie wydano zgodnie ze zharmonizowanym ustawodawstwem krajowym [zob. analogicznie wyrok z dnia 27 lutego 2002 r., Streamserve/OHIM (STREAMSERVE), T-106/00, EU:T:2002:43, pkt 47].
- 42 Tym samym należy oddalić zarzut pierwszy jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 76 rozporządzenia nr 2100/94

- 43 W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca utrzymuje zasadniczo, że zgodnie z art. 76 rozporządzenia nr 2100/94 Urząd był zobowiązany do uwzględnienia i zbadania w całości jej wniosku o włączenie ważnej właściwości dodatkowej do zakresu badania technicznego i do oficjalnego opisu odmiany.
- 44 Urząd kwestionuje tę argumentację.
- 45 Ponieważ, po pierwsze, z punktów 21–42 powyżej wynika, że izba odwoławcza słusznie odrzuciła odwołanie strony skarżącej jako niedopuszczalne, a po drugie, że izba odwoławcza jedynie tytułem uzupełnienia uznała, że odwołanie to było również bezzasadne ze względu – co do istoty – na to, że w niniejszej sprawie prezes Urzędu nie był w żadnym wypadku zobowiązany do wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 23 rozporządzenia nr 874/2009, które upoważnia go do wprowadzenia dodatkowych właściwości i ich przejawów w odniesieniu do odmiany, zarzut drugi jest bezskuteczny.
- 46 W świetle wszystkich powyższych rozważań skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 47 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 48 Ponieważ strona skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Urzędu – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) House Foods Group, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Schalin

Nömm

Steinfatt

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 28 lutego 2024 r.

Podpisy